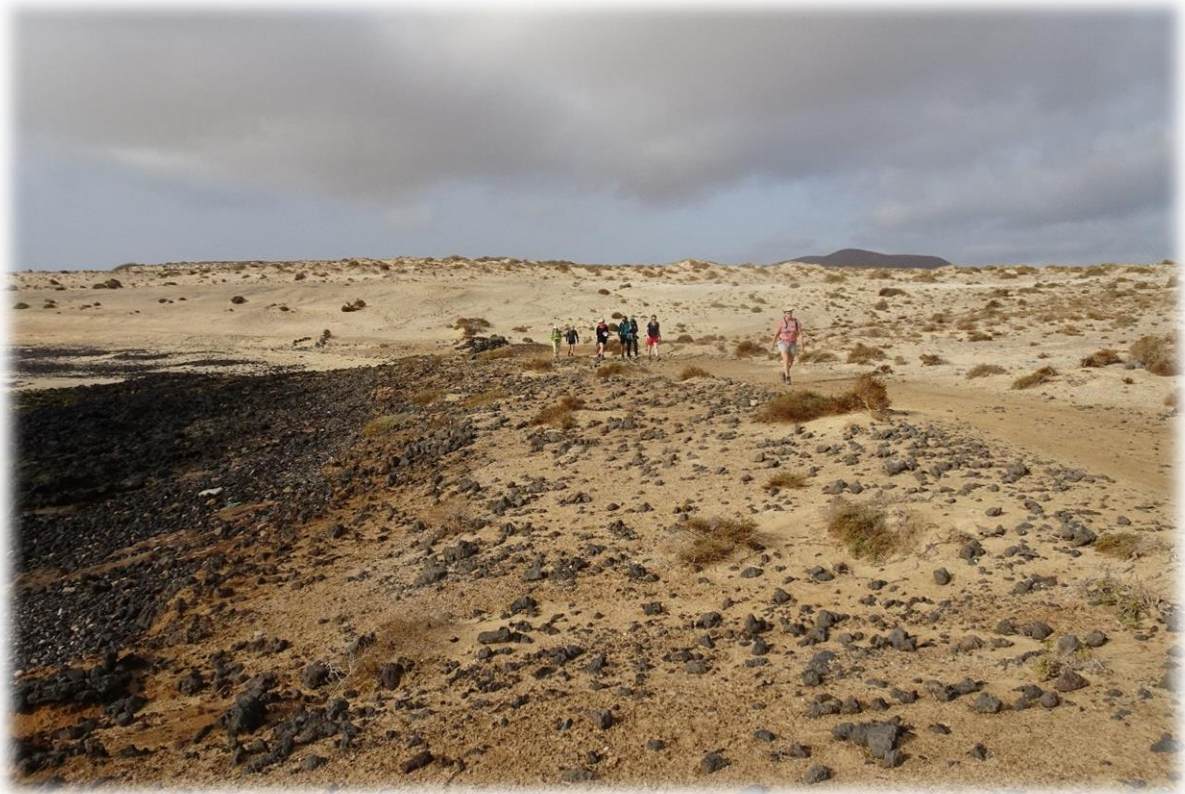

Het zeeleven in de archipel is mede dankzij een visverbod rond de onbewoonde eilandjes ongekend rijk, een paradijs voor duikers. Op het land leven hagedissen en broeden grote kolonies kneuen, verschillende soorten stormvogels en pijlstormvogels en een paar paartjes

bedreigde Houbara trapganzen. Deze vogels profiteren volop van de omliggende visgronden. Ook roofvogels voelen zich er thuis zoals valken, uilen, visarenden en de Egyptische gier.

Jean de Bethencourt kwam eerst op La Graciosa (en gaf het eiland zijn naam) voordat hij Lanzarote veroverde maar het eiland is pas sinds 1876 permanent bewoond. Daarvoor was

het een populaire ‘hang-out’ voor passerende piraten. La Graciosa lag handig ten opzichte van de routes van volgeladen handelsschepen tussen Amerika en Europa.

Het gehucht Casas de Pedro Barba (de huizen van Pedro Barba) bestaat uit een kleine groep mooi ingerichte huizen. Het zijn vooral vakantiehuisen van rijke families uit Spanje en uit

Tenerife. De tuintjes van deze huizen zijn allemaal goed onderhouden door de inwoners van La Graciosa die op die manier iets bijverdienen.

De schrijver Robert Louis Stevensons schreef het boek 'Schateiland' en is geïnspireerd op piratenlegendes rond een schat die op La Graciosa begraven zou hebben gelegen of misschien nog wel ergens verborgen is.

We eten en rusten wat op een prachtige locatie, op het plaatsje Los Arcos. Op deze plaats zijn er een aantal natuurlijke bruggen uit lava. Onnodig te zeggen dat men deze natuurlijke bruggen niet mag betreden, dat is levensgevaarlijk.

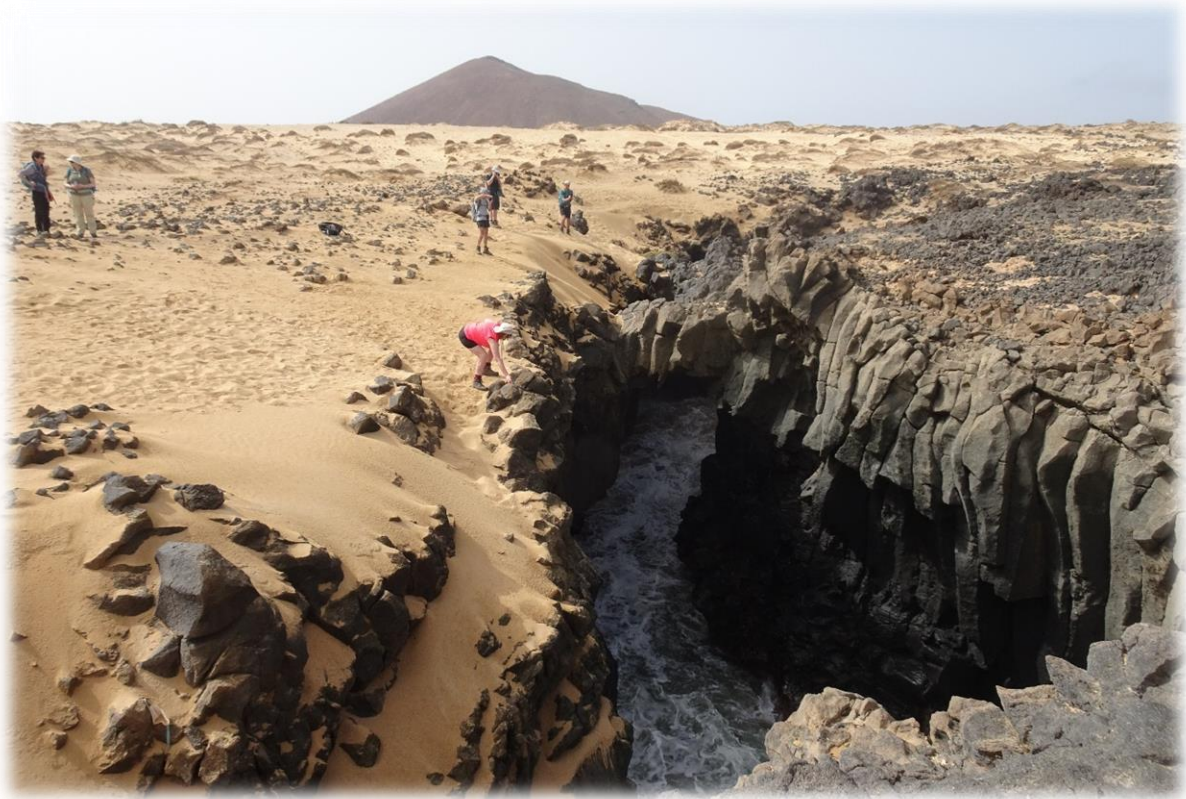
Het eiland bestaat bijna volledig uit wit zand dat is overgewaaid uit de Sahara, gemengd met vulkaanzand. La Graciosa heeft een haven met jachthaven, bars, restaurants en een supermarkt. Verder is er nog een postkantoor, en een basis- en middelbare school.

Los Arcos is een ruige plek, zeer weinig bezocht, waar de bezoeker geniet van de natuur in zijn meest ongerepte staat. De witte zandduinen omringen het strand en de golven strelen de

zwarte rotsen van de kust. Hier vormt de vulkanische kustlijn enkele grillige en verrassende natuurlijke bogen van basaltsteen van enkele meters hoogte.

Miljarden schelpjes liggen aangespoeld op de stranden. Het zijn zeeslakjes.

Enkele dapperen van onze groep beklimmen de Montana Bermeja (157 m). Op de top staan er enkele beeldhouwwerken van een plaatselijke kunstenaar.

Aan de voet van de Montaña Bermeja staat er een gedenkplaat als herinnering aan een dramatische gebeurtenis. Op 26/12/2013 was de Fransman François Christophe (47 jaar) met

zijn dochter Bahia aan het wandelen aan de waterlijn toen er plots, uit het niets, een grote golf (tsunami) hen meesleurde in de zee. Beiden kwamen hierbij om.

Ten noorden van La Graciosa liggen nog enkele onbewoonde eilandjes, rechts Montaña Clara en links Alegranza. Beide eilandjes zijn natuurpark en mogen niet betreden worden omdat er

heel wat zeevogels leven. Verder heb je nog Roque del Oeste en Roque del Este, op de kaart 2 speldenprikjes groot.

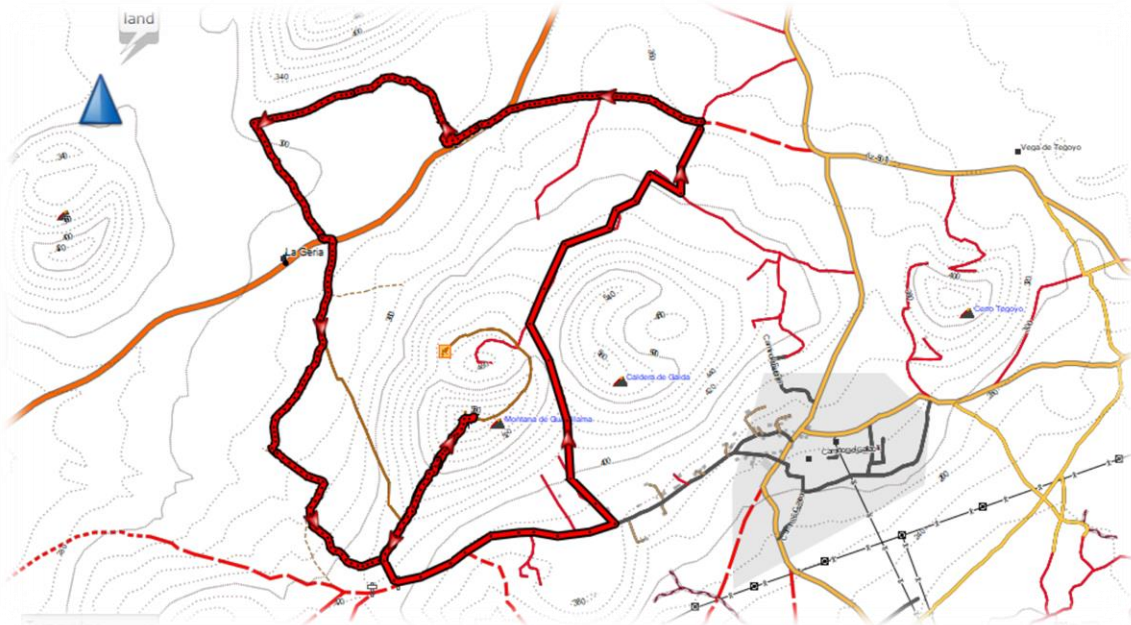
Een terrasje na de wandeling mag zeker niet ontbreken.

Elke avond is er briefing aan de rand van het zwembad van het hotel. Ook hier wordt er heel wat afgelachen.

Dinsdag 8 februari 2022

- Wandeling : Tussen de wijngaarden van Uga en La Geria
- Gebied : La Geria
- Afstand : 10 km
- Stijgen : 300 m
- Dalen : 300 m
- Duur : 5 uur

De drakenbloedboom komt van nature voor op de Canarische Eilanden. De plant kan een hoogte bereiken van 12 meter. Het is een langzaam groeiende plant die er 10 jaar over doet om 1 m hoogte te bereiken. De stam heeft geen jaarringen, men kan de leeftijd van de plant enkel maar schatten volgens de vertakkingen. Deze plant kan meer dan duizend jaar oud

worden. Als de bast wordt ingesneden of de bladeren worden gekneusd, scheidt de plant roodachtige hars uit, dat bekend staat als drakenbloed. De Guanchen gebruikten de hars om hun doden ermee te balsemen. Italiaanse vioolbouwers voegden hars van de drakenbloedboom toe aan de lak van door hen gebouwde violen.

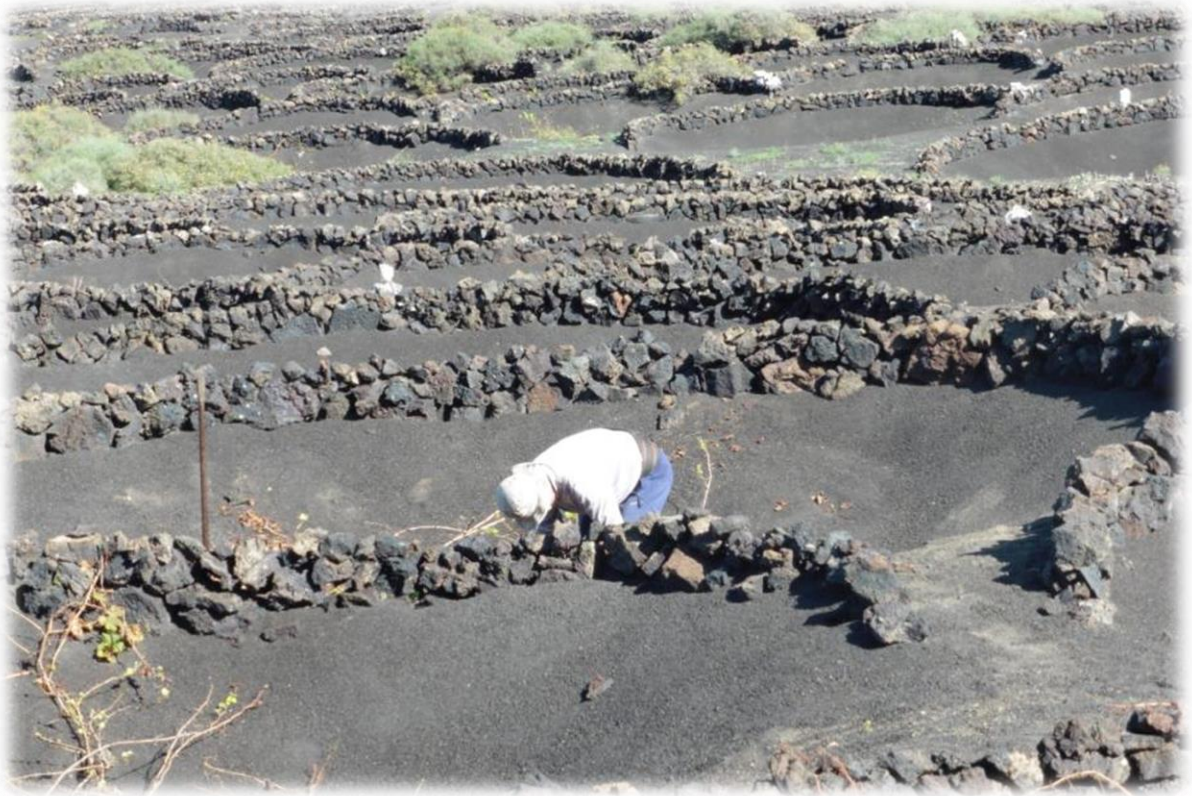
In de dorpen treft men regelmatig Bougainvillee aan. Ze groeien hier het hele jaar door. Er zijn circa 15 soorten, afkomstig uit de tropen en subtropen van Zuid-Amerika, vooral Brazilië. Ze zijn in de eerste helft van de 19de eeuw in Europa ingevoerd. Vooral in de landen rond de Middellandse Zee en in Afrika tieren ze welig. Deze planten zijn heester- of kruidachtig,

groenblijvend of bladverliezend, meest klimmend. In de vrije natuur worden ze tot 4 m hoog. Ze hebben bedoornde twijgen en onaanzienlijke bloempjes. De bloemen zijn omgeven door opvallend gekleurde, papierachtige schutbladeren die lang aan de plant blijven zitten.

Aan de randen van dit lavaveld heeft zich een uniek wijngaardveld gevormd van miljarden kleine steentjes van vulkanische as ("lapilli" of picon genaamd). In dat pikzwarte glooiende landschap werden duizenden wijnstokken aangeplant. Niet op de gebruikelijke manier, dat is hier niet mogelijk, vooral door het constante gebrek aan regen- en grondwater.

Letterlijk wijnstok per wijnstok moet in een kuil ingegraven worden in de vulkanische as.
Slechts op die manier kan het weinige vocht uit de nachtelijke zeewind geabsorbeerd worden

door het poreuze zwarte gruis, waarna het overdag in de kuil van de wijnstok loopt. Rond elke wijnstok wordt ook nog een halfmond muurtje van stenen gebouwd, om de plant te beschermen tegen de Saharawind die zo krachtig kan waaien dat het de bloesems zou vernietigen of de druiven zouden verschrompelen. Dit arbeidsintensieve systeem van wijnbouw wordt hier al toegepast sinds de achttiende eeuw. Voor één keer zit Manrique er dus voor niets tussen.

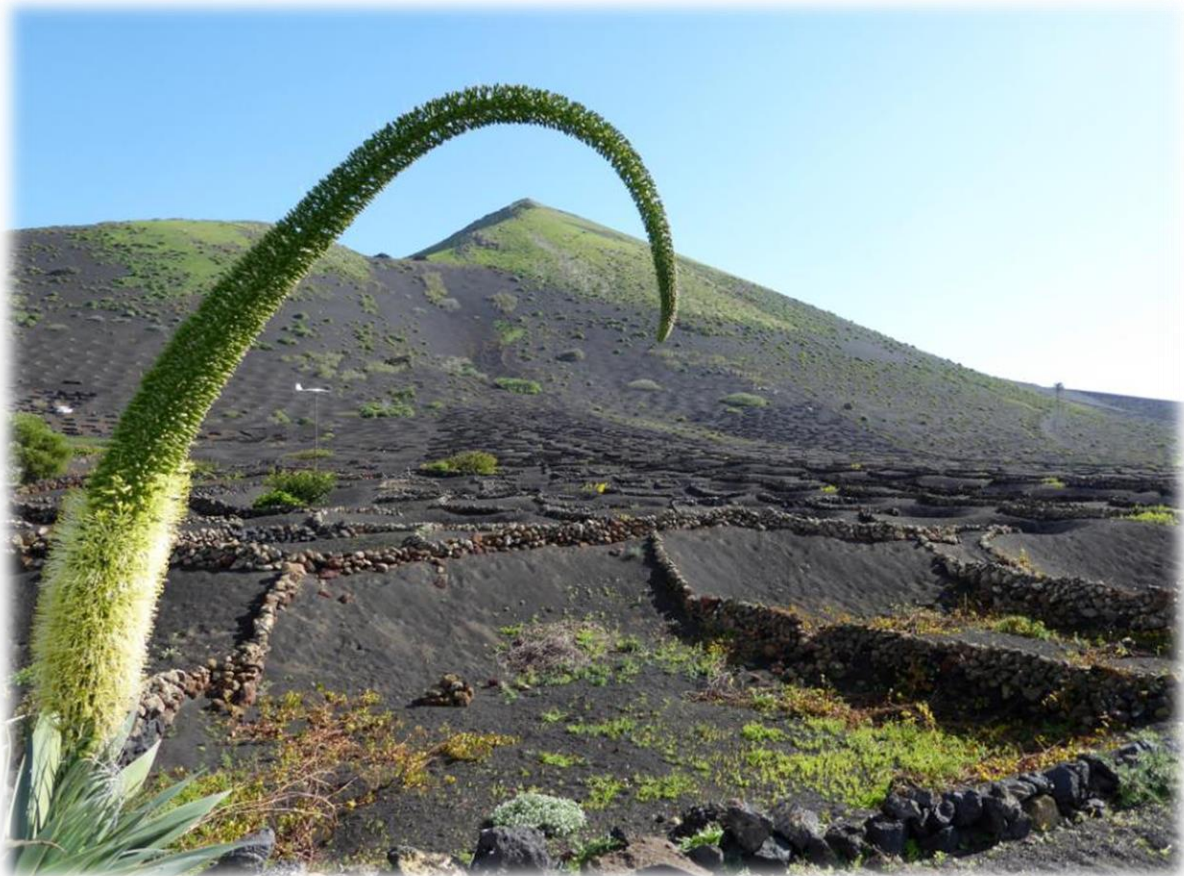
We beklimmen de Montaña de Guardilama (604 m) van waar we een fantastisch uitzicht hebben op de wijnvelden. Het is de hoogste vulkaan in het centrale deel van het eiland. Slechts één maal heb ik het meegemaakt dat deze berg, in december, bedolven lag onder de

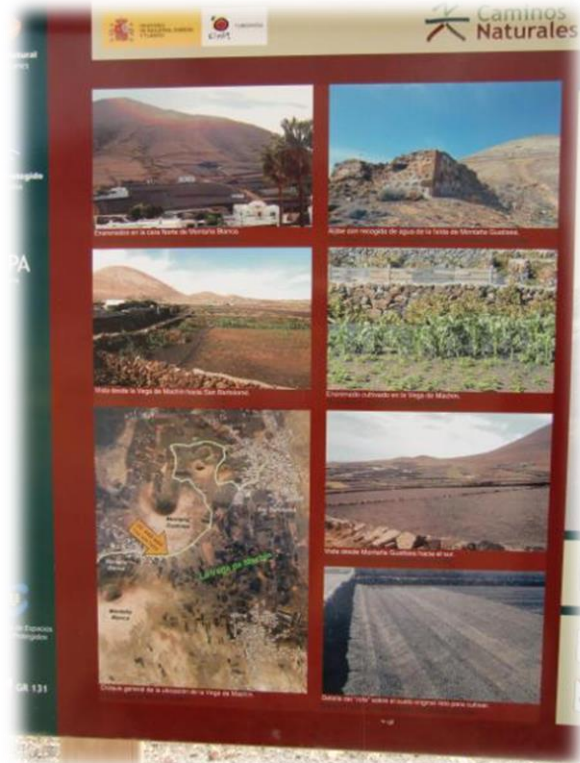
blauwe bloempjes. Dit jaar was dit echter niet het geval. De foto met de bloempjes is dus van een eerdere vakantie.

Heel uitzonderlijk kan men van op de top van de Montaña de Guardilama El Teide op Tenerife zien. Dit zou slechts gemiddeld eens om de 18 jaar gebeuren.

We volgen vandaag een gedeelte van de GR 131. De GR-131 begint op de noordpunt van Lanzarote en steekt dit eiland over naar het zuiden, doet dan het kleine Isla de Lobos aan, doorkruist heel Fuerteventura van noord naar zuid, steekt over naar Gran Canaria, maakt een boog over Tenerife en een lus op La Gomera en bereikt via La Palma het meest westelijke van de Canarische Eilanden, El Hierro.

Tijdens onze wandeling gaan we in La Geria, in een van de vele bodega's, enkele plaatselijke wijnen proeven. Vooral de witte wijn is naar de zoete kant en heeft een hoog alcoholgehalte tot wel 19 graden.

Het is niet voor niets dat dit gebied vooral voor wijngaarden wordt gebruikt. Lavagrond van ongeveer 1000 jaar oud is de vruchtbaarste grond. Vanaf deze periode ligt er een dikke laag picon (kleine lavakorreltjes) op de gestolde lava. En het is net deze picon die de planten nodig hebben voor vochtopname en wortelvorming.

Voor de pluk van de druiven maakt men nog steeds gebruik van deze woestijndieren.

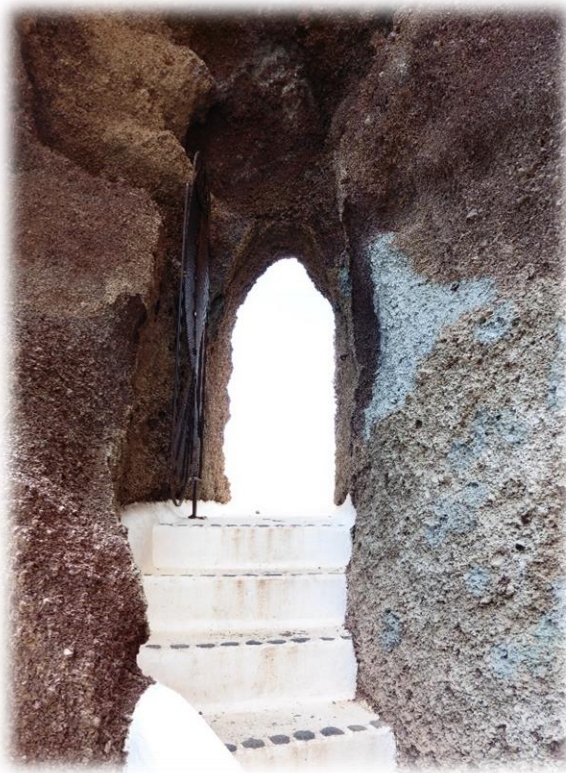
We hebben nog wat tijd over en brengen een bezoek aan de vroegere woning van Omar Sharif. LagOmar is de naam van deze woning. Deze woning werd, hoe kan het ook anders, ontworpen door César Manrique. Het idee van Manrique was om het te bouwen in een 1001

Arabishe nachten-stijl. Het huis is tegen een klif gebouwd en het lijkt hieraan te hangen. Het bestaat uit verschillende etages en is wit van kleur.

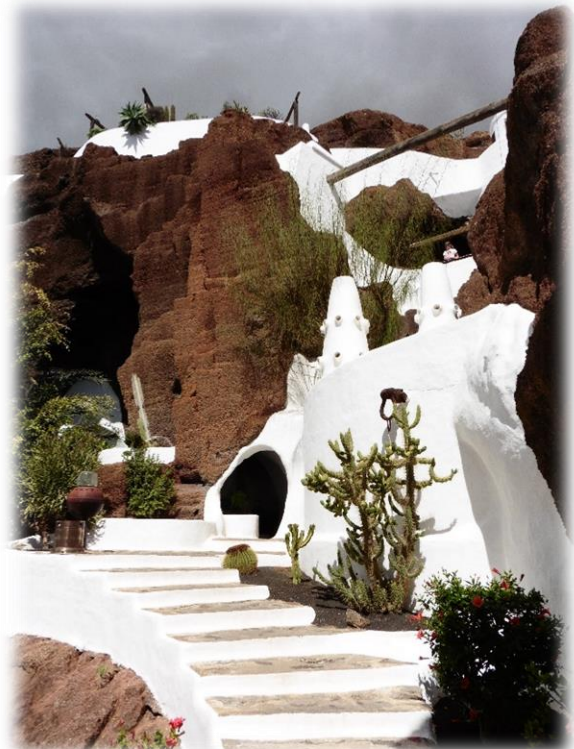

Manrique kreeg van Omar Sharif ruim de vrijheid om zijn idee uit te werken. Er zijn dan ook veel trappen, waterpartijen en gangen. Het huis is omgeven door drie prachtige tuinen, waarin zich allerlei grotten en tunnels met geheime doorgangen bevinden. In de omliggende tuinen worden regelmatig tentoonstellingen van schilders en beeldhouwkunstenaars gehouden en tevens vinden er regelmatig openluchtconcerten plaats.

Omar Sharif was gokverslaagd en speelde heel graag bridge. Omar speelde regelmatig bridge met een vast groepje kaartervrienden. De eerste dag dat Omar zijn intrek had genomen in

zijn nieuwe woning nodigde hij zijn kaartsvrienden uit om bij hem thuis te komen bridgen. Een vaste kaartsvriend was zozegd ziek maar ze hadden hem vervangen door een andere man die ook kon kaarten.

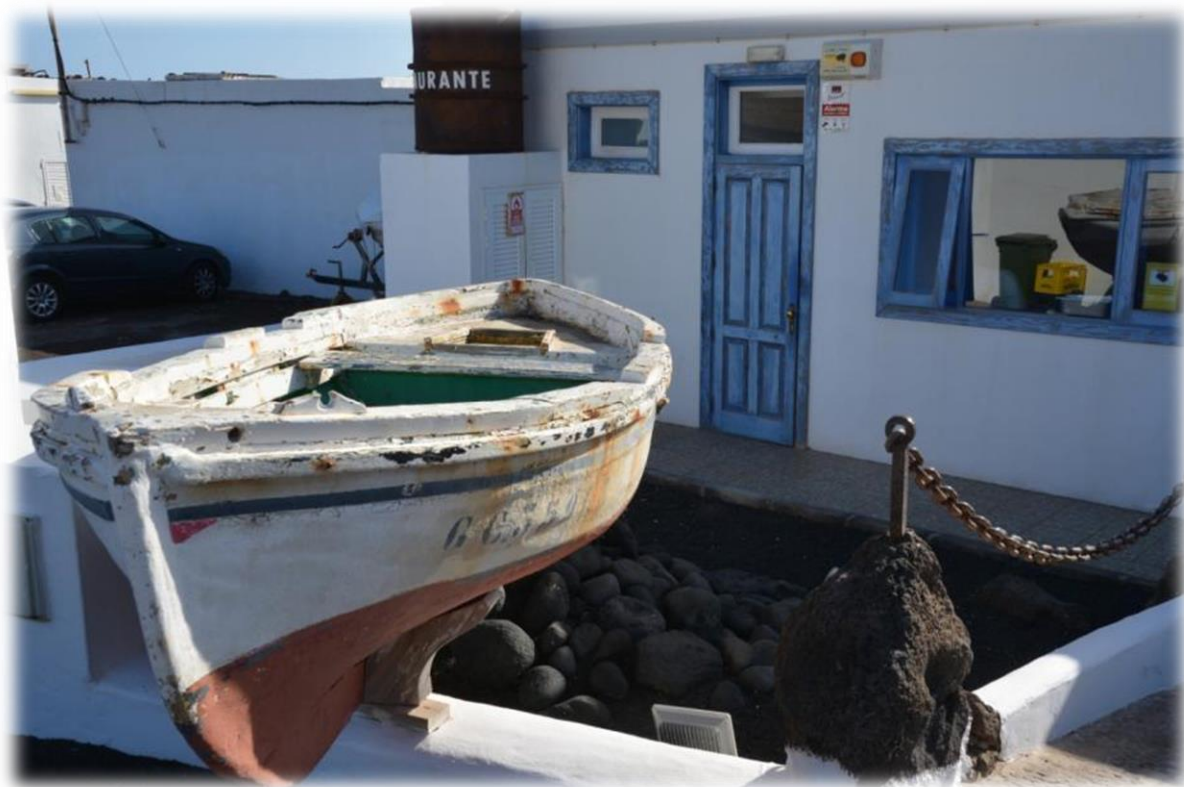

Die nieuwe kaarter verloor in het begin nogal dikwijls maar na enige tijd begon het tij te keren en begon Omar veel te verliezen. Die nieuwe kaarter was echter Europees kampioen bridge maar dat wist Sharif niet. Nadat Sharif één dag in zijn woning had gewoond heeft hij zijn woning tijdens het kaarten verspeeld! Manrique wist niets af van de gokverslaving van Omar Sharif en Manrique wist ook niets af van het opgezette (kaart)spel. De kaarttafel is nog steeds de originele tafel.

Dit is het bed waarin Omar Sharif slechts één (slapeloze?) nacht heeft verbleven.

Na onze wandeling brengen we een bezoekje aan Playa Quemada. Letterlijk vertaald betekent dit verbrande strand. Het is een nog authentiek plaatsje dat Hilde Vandeveldde eerder had

ontdekt. Dit kleine vissersdorpje lijkt wel ontsnapt te zijn aan de toeristische ontwikkelingen van zijn achterliggende neven zoals Puerto Del Carmen en de luxe Puerto Calero jachthaven.

Het strand loopt geleidelijk af naar de zee; die redelijk rustig is en over het algemeen geen slechte stroming heeft waardoor hij ideaal is om in te zwemmen. Er zijn tevens 3 restaurantjes waar je heerlijke visgerechten kunt eten.

